

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὑπὲρ τὸ ζῆσαι Παμμάκαρ θανεῖν προθέμενος, τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα, προσκυνεῖσθαι προστάτεις, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὅθεν λοιπὸν αἰρετιζόντων τὰ στόματα, Δαυϊτικῶς ἐνεφράγη, κατὰ Θεοῦ, τῶν λαλούντων ἀδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τὴν νόσον ἀποσεισάμενος, τὸν θησαυρὸν τῆς ἄνω, βασιλείας ἐκτήσω, Ὅσιε θεόφρον, ὅθεν πιστῶς, ἢ σορὸς τῶν λειψάνων σου, τοῖς προσιοῦσι παρέχει θεοπρεπῶς, τὰ ἰάματα ἀοίδιμε.

Ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου πολιτευόμενος, ὑπογραμμὸς ἐδείχθης, τῷ ποιμνίῳ σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ, ὅθεν καὶ νῦν, ταῖς διδασκαλίαις σου φρουρούμεθα, ἀλλὰ μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων φαιδρῶς.

Τὸν ἀληθῆ Ἱεράρχην, καὶ λειτουργὸν τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρ αὐτοῦ λαβόντα, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν ἀξίως Ταράσιον νῦν, τὸν σοφὸν ἀρχιποίμενα, ὡς παρρησίαν γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχίαν, προστρέχω πάντοτε, ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμὸς καθ' ἐκάστην, ὑμῶν καὶ εὐλογῶν σε, καὶ τὴν πολλήν, ἀνοχὴν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πάσι μου τοῖς κακοῖς, ἦν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἄμὸν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα ἐβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινὸν καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρί, ἐπὶ ζύλου προσηλώθης σαρκί;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὔ ἢ ἀκροστιχίς.

Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τὸν μέγαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις

Γεωργίου

Ὡδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Χαρίτων τοῦ Πνεύματος, οἱ ποταμοὶ προχεόμενοι, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, Καταρδεύουσι, Πιστῶν τὰς διανοίας, καὶ πάθη ἐκπλύνουσι, καὶ μολυσμοῦς τῶν ψυχῶν.

Ἄνωθεν δεξάμενος, ἱερωσύνης τὸ ἔνδυμα, ἀρεταῖς ἐφαιδρυνας, τοῦτο Ταράσιε, καὶ ὑπέρλαμπρος, φωστὴρ ἐν Ἱερέυσιν, ἐδείχθης ἐν Πνεύματι, ἱερουργῶν τῷ Χριστῷ.

Ἰδρυσας Ταράσιε, ὀρθοδοξίας εἰς ἄσειστον, πέτραν τὴν διάνοιαν, σαλευομένην βροτῶν, καὶ ἐδόνησας,

θεμέλια τῆς πλάνης, καὶ τὰς τῶν αἱρέσεων, βάσεις καὶ τέβαλες.

Θεοτοκίον

Γαλήνης ἐπλήρωσε, τῆς νοητῆς Θεονύμφευτε, τὴν κτίσιν ὁ ἀρρήτως, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐν σαρκί, καὶ κατηύγασε, τὸν κλύδωνα τῆς πλάνης, καὶ εἰς ὄρμον ἴθυνεν ἡμᾶς οὐράνιον.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζώσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Γραφῆς εἰς βυθὸν τῆς θεοπνεύστου, εἰσδύσας Ταράσιε σοφέ, ἐντεῦθεν τὸν πολῦτιμον, μαργαρίτην ἀνείλκυσας, ὃν μεταδοῦς τῇ ποιίμνῃ σου, ταύτην ἐνθέως κατεπλούτισας.

Ἔσβεσας τοὺς ὄμβρους τῶν δακρῶν, τὸ πῦρ ἡδονῶν τῶν σαρκικῶν, καὶ διανήψας Ὅσιε, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, ἐλαίῳ καθαρότητος, καὶ εὐποιᾶς κοσμησθεῖσαν φαιδρῶς.

Ῥάβδω τῶν ἐνθέων σου δογμάτων, τοὺς θήρας σοφέ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπήλασας Μακάριε, ποιίμνης ταύτην ἀλώβητον, διατηρῶν Ταράσιε, τὸν Ἀρχιποίμενα δοξάζουσαν.

Θεοτοκίον

Ὡς κλίμακα γήθεν σε Παρθένε, ὁ Κτίστης προθέμενος βροτοῖς, καὶ κατωτάτων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζῶν ταις ἰκεσίαις σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνούντάς σε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκός, Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς, καὶ τὴν βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανα, ἀπελάσας θήρας, αἱρέσεων θεόπνευστε, τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τρανώσας προσκύνησιν, ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεῦτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Ἱεράρχα Ταράσιε, Διὰ τοῦτο βοώμέν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὧς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν Πανάγιον Τόκον σου, καὶ συμφώνως βοώμέν σοί, Πρέσβευε τῷ σω Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρῶν, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢν πᾶρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ἵψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἄρτον προβαλλόμενος τὸν ψυχικόν, ἔθρεψας πεινῶντας Ταράσιε, λόγοις ἐνθέοις καὶ προτέθεικας σαυτὸν, τοῖς δεομένοις τράπεζαν, ἄφθονον τροφὴν ἐπιφέρουσαν.

Ἴλιν ἀποθέμενος Πάτερ σοφέ, τὴν ἐπιπροσθοῦσαν τοῖς ὄμμασι, τῆς διανοίας, ταις ἀγρύπνοις προσευχαίς, τῆς νοητῆς ἐπέτυχες, Θεοῦ θεωρίας Ταράσιε.

Ῥώμη τῶν δογμάτων σου Πάτερ σοφέ, ὄρη ἐσαλεύθη αἱρέσεων, καὶ ἀσεβείας, κατεβλήθησαν βουνοί, καὶ ἀσαλεύτως ἴδρυνται, οἱ τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιοι.

Θεοτοκίον

Ῥώμην περιβέβληται ἡ τῶν βροτῶν, φύσις ἀσθενήσασα πρότερον, τὴ παραβάσει, ἐν τῷ τόκῳ σου Ἀγνή, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἡ τύραννος, δύναμις εἰς τέλος ἡσθένησεν.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχεσ ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα».

Τοῦ λόγου τὴ σύριγγι, τὴν ποιμνὴν σου Ταράσιε, ἐπὶ τὰς νομάς τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας γνώσεως, καὶ εἷς τὰς ἐπαύλεις τοῦ Χριστοῦ, ἴθυνας ἄλώβητον, ταύτην τηρῶν πρεσβείαις σου.

Ἄρματι χρῆσάμενος, τῶν ἀρετῶν Ταράσιε, δι' αὐτῶν πρὸς ὕψος θεωρίας, ἀνεβιβάσθης καὶ τὰ ἀθέατα, εἶδες διανοίας ὀφθαλμοῖς, κάλλη τοῦ Δεσπότη σου, ὧν νοῖ κατετρύφης.

Ῥεῖθρον τὴν προαίρεσιν, ἐλέου ἀνεξάντλητον, ἔχων Ἱεράρχα δεομένοις, τῆς εὐποιΐας τοὺς ἀνάουσι κρουνοῦς, ἔβλυσας, διὸ σὲ ὁ Χριστός, πρὸς ὕδωρ αἰείζων, καὶ τρυφὴν κατεσκῆνωσε.

Θεοτοκίον

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πρώην ὠραιότητα, καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ κατ' εἰκόνα, δι' ἁμαρτίαν ἀπεκδυσάμενον, ταῦτα περιβάλλεται Ἀγνή, διὰ τῆς κηρύξεως, τῆς σῆς θεοειδέστερα.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Ἀπάρας τὸ κάλυμμα θεόγρον, αἰρετικῶν καρδίαις, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀγνωσίας, τὴν ἀληθῆ, τῶν δογμάτων Ὅσιε, πᾶσι γινῶσιν ἐφανέρωσας.

Σὺ πυρφόροις λόγοις Ἱεράρχα, τὰς ἀκανθώδεις φλέξας δυσφημίας τῶν αἰρετιζόντων, τὸν φωτισμόν, τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου, ἐν τοῖς πέρασιν ἐφήπλωσας,

Ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ διεζωσμένος, τὴ νοητὴ μαχαίρα, τῶν δογμάτων σου Ἱερομύστα, τὰς κεφαλὰς, τὰς τοῦ ψεύδους ἔτεμες, διαγγέλλων τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς τῆς διανοίας, τὴν νοητὴν σου δόξαν, καταξίωσον Θεογεννήτορ, τοὺς τὰ σεπτὰ, προσκυνοῦντας σύμβολα, τῆς ἀφθόρου σου κηρύξεως.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

ὥσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμά, των λάμπησι, φωταγωγεῖς διαπαντός, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Ὁ Οἶκος

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν τῷ σκότει τῶν πταισμάτων, φωτὶ τοῦ σοῦ ἐλέους καταύγασον Σωτήρ μου, καὶ λογισμὸν ἐπ' ἄγαθοῖς δώρησαί μοι Χριστέ μου, ἐκκαθάρας τὴν ἀχλὺν τῶν φαύλων ἐνθυμήσεων, ἵν' ὅπως κατ' ἀξίαν ἰσχύσω τὸν σὸν Ἱεράρχην ἀνυμνῆσαι, καὶ φθᾶσαι τὸν βίον, καὶ τὰς πράξεις τὰς λαμπράς, καὶ τὴν ἔνθεον πίστιν, καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ὑπὲρ τῆς σῆς ἐκτήσατο, Ἐκκλησίας, ἥτις κατὰ χρέος αὐτὸν εὐφημοῦσα κραυγάζει, Οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ἄκλειστος ὄρμος Ταράσιον λαμβάνει,
- Κόσμου ταραχῆς, καὶ ζάλης σεσωσμένον.
- Εἰκάδι ἐκ ταραχοῖο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου,
- Ὑπὲρ Χριστοῦ τμηθέντα, δόξης Ἥλιου.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Ῥηγίνου, ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Στίχοι

- Ἀσειτος εἶ Ῥηγίνε τὴν προθυμίαν,
- Κὰν δεινὸν ἐνσεισῶσι πυκνὰ σοὶ ξίφη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,
- Ἐψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κυρίῳ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐκὼν ἀμείψας, ὧς ὁ Δαυὶδ, τὰς φρένας,
- Βίον διέδρας, οὐ τὸν Ἀγχοὺς παμμάκαρ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Σπένδεις Θεῷ, Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ,
- Θερμοὺς σταλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Οἱ κρατῆρες τῶν δογμάτων σου πληρούμενοι, οἴνου τῆς χάριτος, πόμα ἡμῖν νοητόν, Πάτερ τὸ τῆς γνώσεως, πασιν ἐκέρασαν, τοῖς κραυγάζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέφη ἠλκίαισας τὴ πνεύσει τῶν δογμάτων σου, τὰ τῶν αἱρέσεων, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ αἴγλη Ταράσιε, ὀρθοδοξίας αὐτήν, κατεφαίδρυνας, τῷ Φωτοδότῃ κράζουσας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀκένωτον θεόθεν εἰσδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφὴν ψυχῶν δασιλῶς, καὶ σωμάτων ἔβλυσας, τοῖς ἐνδεέσι σοφέ, διὰ τούτῳ σε, ὡς σιτοδότην ἄφθονον, οἱ πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον

Ὁ ἀχώρητος τὴ φύσει τῆς θεότητος, καὶ, ἀπερίγραπτος, Λόγος Θεοῦ γεννηθεὶς, ἐκ σοῦ σαρκὶ Πάναγνε, καὶ παναμώμητε, προσιτὸς ἐστί, καὶ ἐν εἰκόνι γράφεται, ὡς σαφῶς ἐνανθρωπήσας.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσας, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὅλον τῆς σαρκὸς σου τὸ γεῶδες, ἄπεθου ἐγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καὶ βίον ἰσαγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας, διὸ τῶν Ἀσωμάτων σε, χοροὶ ἐδέξαντο, ἀπαύστως ἐκβοῶντα τῷ Κτίστῃ, Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νάμασι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, δογμάτων Ἱεράρχα ὄλην κατήρδευσας, καὶ τὰ θεία σπέρματα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ταύτῃ ἐγεώργησας, καὶ ἐπλεόνασας, διὸ καρποφοροῦσα κραυγάζει, Σὲ

ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύρω νοητῶ τοῦ Παρακλήτου, χρισθεὶς ὡς Ἱερεὺς Πάτερ Ταράσιε, τῆς ἱεουργίας σου, τὴν στολὴν ἐποίκιλας, τῶν ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, καὶ ταῖς λαμπρότησι, διὸ καὶ ἱεοῦργεῖς Κραυγάζων, σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης εὐσπλαγγνίας τε καὶ ἀγαθότητος, τοῦ Πατρὸς ὁ σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, θεοχαρίτωτε, ἵνα τὴν γεωθεῖσαν ἀνθρώπων, φύσιν οὐρανῶση, ὡς μόνος Εὐεργέτης.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε».

Ἐμπνους ὡς εἰκῶν, καὶ στήλη Ταράσιε ζῶσα προκείμενος, ἀρετῶν καὶ πίστεως, βοᾷς ἀπαύστως ἔργοις καὶ λόγοις σοφέ, καὶ πρὸς οἰκείαν μίμησιν, πάντας προτρέπεις πιστοῦς, διὰ τοῦτο, μνήμη ἀθανάτω σε, οἱ πρὸς σὲ ἀφορῶντες γεραίρουσι.

Γνωσιν ἀληθῆ, πλουτίσας τὴν ποιμνὴν σου, Πάτερ Ταράσιε, ἀπειθεῖς ἐγύμνωσας, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως Ὅσιε, καὶ ἀποροῦντας ἔδειξας, καὶ πενομένους αὐτοῦς, διὰ τοῦτο, ἀληθείας κήρυκα, οἱ Πιστοὶ σὲ ἀξίως δοξάζομεν.

Ἄρας πρὸς Θεόν, τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, Πάτερ Ταράσιε, νοητοῦς κατέβαλες, καὶ ἀοράτους καὶ πολεμίους ἐχθροῦς, καὶ ἐτρωπώσω φάλαγγας, τὰς τῶν αἰρέσεων, καὶ τὴν ποιμνὴν, τοῦ Χριστοῦ ἀλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν διεβίβασας.

Θεοτοκίον

Νέφη τῶν παθῶν, Ἀγνή καὶ τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἶγλη εὐφροσύνης σου, καὶ θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καὶ τῆς εἰρήνης αἴτησαι, τὸν φωτοδότην Χριστόν, ἐναυγᾶσαι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τὴ θεία σου σκέπη περίσωζε.

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε Θεοκῆρυξ, τῷ γὰρ κρείττονι Πάτερ, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὄφθης, τῆς τριφεγγούς, καὶ σεπτῆς θεότητος Ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς, κόσμον ὅλον.

Θεοτοκίον

Γνώμην βουλὴν καὶ σύνεσιν, νοῦν καρδίαν καὶ σῶμα, ψυχὴν καὶ ἅπαν κίνημα, ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σὲ ἐθέμην Παρθένε, σὺ μὲ φρούρει καὶ σκέπε, ἐξ ἀοράτων Δέσποινα, καὶ ἐχθρῶν ὀρωμένων, τὸ πονηρόν, τῶν ἀμαρτιῶν μου λύουσα χρέος, ὡς Θεομήτωρ πάντα γάρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.